

27 / 28 maart

Uiteraard schrik ik rond 03:00 uur wakker. Ik word weggebracht door Pa. Hij zou om 0.600 uur mij oppikken. Ik probeer nog even wat te slapen. Als de wekker gaat gaat er van alles door mn hoofd. Altijd bang om wat te vergeten. Ik heb er echt weer zin in. Iedereen ontmoeten en zoveel mogelijk projecten verwezenlijken. Afgelopen weken hebben we veel werk gehad aan de oprichting van de stichting en verder zijn er veel presentaties geweest in de regio om via allerlei organisaties geld te verzamelen. Een dikke zoen voor Suus die er ruim 2 weken alleen voor staat. Zonder al haar steun en motivering zou dit allemaal niet mogelijk zijn. Tja en dan voor de eerste maal voor zo'n lange tijd afscheid van ons kleine wondertje: Onze dochter Roos. Ze lacht en kraait het uit en denkt dat ik met haar ga spelen. Pittig om zo afscheid te moeten nemen maar ik kies er zelf voor dus snel stap ik in de auto om een lange reis te gaan maken naar mn vrienden. Vanaf Schiphol naar Frankfurt en dan na een paar heerlijke deutsche grosse Pilzen naar Colombo. Helaas veel vertraging maar uiteindelijk veilig aan gekomen in Colombo waar Ruzain me oppikt om uiteindelijk na precies 24 uur aan te komen op de plek van bestemming: Galle. Ik ben werkelijk kapot en merk dat de drukte van de afgelopen maanden zakelijk maar uiteraard met zo'n klein ukkie niet in je kouwe kleren gaan zitten. Ruzain komt gelijk met een hele map wat hij het afgelopen jaar heeft uitgegeven en heeft bezocht. Elke uitgave, elk project wordt doorgenomen en tot de laatste roepie legt hij verantwoording af. Daarna legt hij wat voorstellen voor om de komende weken uit te voeren. Na wat over en weer gepraat ga ik even een paar uurtjes slapen. Heerlijk, na 3 uur te hebben geslapen en een heerlijke koude douche ben ik er weer helemaal klaar voor. Al m'n vrienden druppelen langzaam binnen om me te verwelkomen en onder het genot van stroopwafels, Tum Tum en thee worden uitvoerig alle foto's van Roos bekeken. Ze zijn bijna nog trotser als ik en vertellen tegen elkaar : Mr Robert has beautiful daughter. Next time he bring little Rose.....Ik drink samen met Naseem nog n glas meegebrachte Red Label en daarna eten en heerlijk weer slapen. Ik val als n blok in slaap.

29 maart

Ik word heerlijk pas rond 06:30 wakker. Lekker fit neem ik een douche en krijg van Chootan en Ruzain een lekker ontbijt in de keuken. Daarna haal ik wat overgewicht uit mijn koffer: Pa heeft felgekleurde oranje T-shirts en petjes gekregen van zijn neef Piet Bouman met de opdruk van de stichting: Pa en Zoon Helpen. Nadat de jongens langzamerhand binnen druppelen om alles in werk te gaan zetten voor de komende weken krijgen ze allemaal 2 shirts en 1 pet. Helemaal geweldig vinden ze het en het is een grote brulpartij naar elkaar voor de juiste maat: Now we really look like a real company zeggen ze me en vol trots worden de shirts inclusief petjes opgezet. Ruzain en ik gaan even in het kantoortje zitten om een en ander door te nemen. In de wijk waar we zo meteen naar toe rijden is geen stroom en ook geen stromend water. Stroom is geen probleem, vertelt Ruzain en water is ook redelijk op te lossen omdat velen hier wel een waterput hebben geslagen. Veelal vervuild maar nuchter zegt hij beter iets dan niets. Groot probleem is wel dat er geen toilet voorziening en riolering aanwezig is. Hierdoor doen mensen hun behoeften verspreid over een veel te groot gebied en stinkt het er enorm. Hygiëne is ver te zoeken en vandaag richten we ons op deze wijk. Pa en Ma hebben deze wijk gedeeltelijk al bezocht en ook op de meest noodzakelijke plekken al enkele toiletten laten bouwen. Wij trekken nu nog iets verder de wijk in, meer richting de jungle. We bezoeken een 21 tal woningen waar de nood het hoogst is. Tja en dan

breekt je hart als je tegenwoordig zelf als vader de volgende situatie binnen stapt: Een hutje wat door moet gaan als huis met een dak van weggerotte palm bladeren. Muren zijn opgebouwd uit klei en buiten staat een vervuilde waterput waar men wast en daarnaast een kuil waar ze hun behoeften doen. Bij het binnengaan van het huis glij ik ongelooflijk op mn smoel. Gisteren heeft het geregend en de weggerotte bladeren zijn niet sterk genoeg om dit soort tropische buien te weerstaan. Het is binnen een grote modderpoel en dan zie ik een grote doek in de kamer hangen waar af en toe een druppel in valt omdat het dak lekt. Het moet doorgaan voor wieg waar een kleine babymeid ligt te slapen van 2 maanden. De moeder staat bedeesd tegenover me en zegt me: What to do? Daar sta je dan met een godskapitaal op zak. Je denkt aan de situatie thuis waar Roos heerlijk droog en verwend in bed ligt, dak boven haar hoofd en voedsel op commando. Ik vraag Ruzain wat haar man voor werkt doet en het blijkt dat hij langs de hoofdweg bij een fietsenmaker werkt en ongeveer 150 roepies per dag verdient (€ 0.90) Dit is net genoeg voor wat rijst en wat andere eerste levensbehoeften, laat staan voor een toilet en fatsoenlijk huis. We besluiten deze mensen uiteraard te helpen. Na een grondige inspectie van het dak samen met een bouwvakker wordt er ook offerte gemaakt voor een nieuw dak. We hebben nu een totaal beeld van de kosten voor dit gezin om hun bestaan heel wat menswaardiger te maken. Daarna lopen we richting de rand van de jungle vlakbij een rivier waar de rest van de zeer afgelegen hutjes liggen. Elk huis wordt grondig geïnspecteerd en de meegenomen bouwvakker maakt ter plekke voor elke situatie een offerte voor een toiletgebouw met riool aansluiting. Momenteel lopen er 2 wegen naar deze rivier. Eentje linksom en eentje rechtsom. Ruzain vertelt me: Links vrouwen toilet rechts heren toilet. Oftewel eenmaal bij de rivier aangekomen drijft de stront en viezigheid voorbij. Nadat de bouwvakker een prijs heeft gegeven voor alle hutjes bezoeken we nog een hutje wat op de lijst staat en treffen bijna een identieke situatie aan als in het huis met de baby: Een lekkend dak, geen toilet en een muur van klei. Omdat dit huis vlak bij de rivier staat en kans heeft op verzakking besluiten we behalve een nieuw dak ook de muur van klei te vervangen door steen. In totaal besluiten we 11 toiletgebouwen te gaan bouwen voor de in totaal 21 woningen. Dit houdt in dat sommigen het toilet moeten delen maar dat is hier sowieso al vrij normaal en wij hebben gewoonweg niet genoeg budget om 21 gebouwen te plaatsen. Tenslotte willen we ook nog anderen helpen. Door de lekke daken te vernieuwen kost het al veel meer dan verwacht maar deze gezinnen zijn uitgebreid gecontroleerd en geselecteerd door Ruzain en onze hulptroepen. Ook Pa en Ma hebben hier het een en ander al gezien dus voor dit jaar blijft het bij deze toiletten. Dit project op dag 1 kost ons ruim € 4000. Allemaal super noodzakelijk dus we besluiten alles in het werk te zetten. Thuis bij Ruzain worden er heel wat telefoontjes gepleegd en binnen een mum van tijd ziet het letterlijk en figuurlijk zwart van de mensen. Iedereen krijgt een taak en er wordt duidelijk en met harde stem door Ruzain vertelt dat de toilet gebouwen, nieuwe daken en muren binnen 1 week af moeten zijn zodat we alles kunnen controleren voor ik weer naar Nederland ga. Vier van onze vrienden worden "opzichter" en we drukken hen op het hart dat zij verantwoordelijk zijn voor het hele project. Als zij weg zijn ga ik nog even in m'n kantoorje werken. Plotseling gaatde poort open en komt een lachende en enthousiaste Nifla op me afgelopen. Rechtop, zonder om te vallen en telkens in elkaar te zakken. Met een klein traantje van vreugde begroet ik Nifla. Zo ontzettend trots op ons allemaal dat we met relatief weinig geld iemands leven hebben kunnen veranderen. Het spastische geloop van vorig jaar is bijna compleet verdwenen door een combinatie van juiste medicatie, fysiotherapie en aangepast schoeisel. Ze vertelt dat ze zo ongelooflijk dankbaar is en trots loopt ze nog een rondje. Inmiddels is de arts ook aangekomen die alles heeft geregeld voor Nifla en hij vertelt over haar situatie. Nifla gaat super

en doet trouw dagelijks haar oefeningen. Het aangepaste schoeisel moet ze minimaal 2 jaar dragen om uiteindelijk een einddiagnose te stellen. Verder moet ze zo snel mogelijk weer door de scan om te kijken hoe het met haar spieren, ruggenmerg enz is gesteld. Pa en ma hadden Nifla in januari ook ontmoet en we hadden al besloten om haar de komende 2 jaar nog te helpen. Fantastisch om nu zelf gezien te hebben hoe goed het met haar gaat. Ik vraag haar vader verder hoe Nifla het op school doet. Hij vertelt dat ze goede cijfers haalt en dat ze erg graag naar school gaat. Alleen met Engels loopt ze flink achter. Ik besluit extra bijles voor haar te regelen en zoek contact met de leraar van Rislā, het meisje wat Suus en ik privé sponsoren. Deze leraar heeft in zijn avondklas nog 2 plaatsen over en tegen een redelijke vergoeding betaal ik 1 jaar lang extra engels voor Nifla. Wat een ongelooflijke gekke idioot lange dag. Wat een indrukken en wat hebben we een enorme partij werk in gang gezet. Rond 19:00 ploffen Ruzain en ik uitgeput neer. We eten wat met zn allen en al vroeg ligt zowel Ruzain als ik waterpas.

30 maart

Slecht geslapen. Niet raar na zo'n drukke dag. Ik zat rond 5 uur op om eens uitgebreid alles op te schrijven wat we meegemaakt hebben gisteren. Even alles een plek geven, qua organisatie maar uiteraard ook financieel. Ruzain komt rond 6 uur n bakkie thee brengen en samen nemen we het een en ander door. We schrikken best wel van het bedrag wat we momenteel nodig hebben om alle projecten te financieren. Uiteraard is het hard nodig en is het geld aanwezig maar het gaat best hard zo. Rond 07:30 nemen we ontbijt en daarna barst de drukte los. Uivoerders, metselaars, loodgieters, vrachtwagentjes met alle materialen enz verzamelen zich bij Ruzain's huis. Het is een echt een klein bedrijfje aan het worden. Nadat we iedereen naar de juiste plek hebben gebracht snellen Ruzain en ik terug naar huis want er worden straks schoolboeken en ander lesmateriaal geleverd voor ruim 600 leerlingen. Al jarenlang ondersteunen we het Ukwatte college met allerlei zaken om de kwaliteit van het onderwijs te verbeteren. Ook heeft de school een sociale functie want het onderwijzend personeel is precies op de hoogte van allerlei thuis situaties. Pa en Ma hebben afgelopen januari de school bezocht en toen vroeg men voor het nieuwe jaar nieuwe schoolboeken voor 300 leerlingen. De andere 300 schoolboeken zijn voor een groot project in Galle Town wat via de Deputy Major loopt en waar ik later op terug kom. Alle boeken worden gelost op het moment dat we aan komen rijden en met 8 man maken we 600 pakketjes met alle boeken inclusief extra les materiaal zoals lineaal, gum, pennen en potloden. Door de vele mensen die helpen is de klus snel geklaard. Daarna gaan Ruzain ik alle toilet bouwwerken bezoeken om te controleren of er vooruitgang is en of alles loopt. Veel locaties zijn onbegaanbaar met auto, scooter of tuktuk dus we lopen en onderweg komen we verschillende tractoren tegen met aanhangers vol materiaal en overal zie je mensen lossen, stenen rijden en funderingen storten. Elk project heeft een verantwoordelijke en we hoeven gelukkig bij niemand te klagen want het loopt als een trein. Echt schitterend om te zien dat overal iedereen aan het helpen is. Bij het gezin met de baby waar we gisteren waren is het oude dak al verwijderd en liggen nieuwe platen klaar om gemonteerd te

worden. We voorzien de moeder van voldoende babymelk en vitaminen voor de kleine. Ook hun fundering voor het toiletgebouw is al af zodat deze de rest van de dag kan uitharden en al het personeel wat hier bezig was verder kan gaan op een andere locatie. Geweldig. Ruzain en ik snellen ons naar het Ukwatte college om een afspraak te maken wanneer we het lesmateriaal kunnen uitdelen. Het is een hartelijk welkom na 1 jaar en we trekken we ons terug in het kantoor van het hoofd van de school. Ze spreekt haar dankbaarheid uit naar jullie allemaal en vertelt ons dat ze kunnen overleven door al onze steun. De overheid geeft wel het een en ander maar veelal niet genoeg of ondoordacht. Bijvoorbeeld 15 computers terwijl daar geen plek voor is. Alle huidige lokalen zijn al veel te krap voor de ruim 300 leerlingen en er zijn al bepaalde vakken naar buiten geschoven. Oftewel er is gewoonweg een nieuw lokaal nodig. Het schoolhoofd had dit ook aangegeven bij de overheid dat het beter is om eerst een lokaal te geven en dan pas computers. We vertellen de vrouw dat we nog een klein budget over hebben om wat voor de school aan te schaffen en ikzelf stel voor, kijkend naar een enorm stoffige stapel administratie en schriften, om een nieuwe opbergkast voor hun aan te schaffen omdat het kantoor van het schoolhoofd werkelijk uitpuilt van de papieren. Verder ontmoet ik Dylan weer, de jongen die we vorig jaar ondersteund hebben met extra onderwijs vanwege zijn hoge IQ. Zijn leraar vertelt dat hij met sprongen vooruit is gegaan. Hopelijk kan hij in de toekomst dokter worden zodat hij veel geld voor de gemeenschap kan verdienen en ons kan helpen met gezondheidsprojecten. Ik vraag het schoolhoofd over de situaties thuis omdat ook hier in Sri Lanka de economie volledig op z'n gat ligt. Ze vertelt ons dat de situatie na de Tsunami al niet echt best was en nu met de kredietkrisis alleen maar slechter is geworden. Er is vaak niet voldoende eten. Ik vraag haar de twee ergste gevallen aan me voor te stellen omdat we simpelweg niet iedereen kunnen helpen. Twee magere kleine ventjes komen aanlopen en moeten me een hand geven. Ik schud meer bot als hand en Ruzain vraagt hun adressen. Één van deze jongens is ook nog eens super intelligent dus ik ruik alweer een nieuwe dokter.....Het hoofd vertelt me dat de jongens wel teveel afwezig zijn om wat voor reden dan ook. Veelal ziek door gebrek aan medicijnen. We hebben hun adressen dus één dezer dagen wippen we hier nog langs.

We moeten nu snel naar huis want er moet lunch gemaakt worden voor alle werklui. Na een enorme partij voedsel te hebben klaar gemaakt, veelal rijst, rijden Ruzain en ik richting Galle om een kast te kopen voor de school en nog wat bouwmaterialen aan te schaffen. Verder slaan we ook een mega hoeveelheid rijst in omdat we op zoveel plekken mensen tegen komen die gewoonweg geen geld hebben voor voedsel.

Heel de dag spookt er al iets door mijn kop: Gisteren zag ik bij iemand thuis hoe men hier stenen maakt. Vrij eenvoudig zag dit eruit. Er wordt zand met cement gemixt daardoor heent wat stenen en nadat men de mal weg haalt blijft er een vierkante klomp zand over die men laat uitharden in de brandende zon. Klaar is je steen en gemiddeld 1000 per dag per persoon. We hebben zovaak stenen nodig en voorzichtig ben ik aan het nadenken om zelf een steen fabriekje op te zetten. Niks concreets en eerst nog een beetje puzzelen.

Rond 15.00 uur maken we nog een ronde langs de bouw. Alles loopt tot nu toe voorspoedig. Wel moeten we oppassen met het aanpakken van nieuwe projecten want het wordt steeds moeilijker overzicht te houden. Gelukkig hebben we ongelooflijk veel hulp en houdt iedereen elkaar in de gaten. Ook geweldig om te zien dat bij de bouw projectjes iedereen maar dan ook echt iedereen meehelpt. De allerkleinste

kindertjes dragen grind voor de fundering de moeders zetten thee, de vaders graven kuilen en sjouwen alle bakstenen op de juiste plek enz. Als ik om me heen kijk schieten de tranen in m'n ogen als ik in deze prachtige jungle zoveel ellende zie. Ik wil weg, voor vandaag genoeg gezien. Tuurlijk super dankbaar dat we het een stuk beter voor deze mensen kunnen maken maar toch. Met een glimlach deel ik toffies uit aan de kinderen maar toch is het slikken als je dit alles ziet.

31 maart

06:15 zit ik in m'n kantoortje achter de computer. Roos alweer een half jaar, gaat door m'n hoofd. Heb heerlijk geslapen en voel me stukken beter dan de afgelopen dagen. Vanaf minuut 1 dat ik hier was zijn we gelijk de ellende in gedoken en ik ben inmiddels echt wel wat gewend maar dit was bizar. Nu, na een paar dagen alles een plekje te hebben gegeven en alles van me af te hebben geschreven voel ik me weer top. Naseem komt rond 07:00 een suikerbroodje voor me brengen en het toeval wil dat iemand in Holland een klein potje pindakaas in mn koffer heeft laten vallen. ....Heerlijk pindakaas met suiker in de tropen. Rond 08:00 komen alle werklui verslag bij ons doen. Het loopt goed en financieel hebben we het redelijk in de hand. De oranje Pa en Zoon shirts zijn echt een succes. Ik had er 20 uitgedeeld en overall zie je zwarte mannetjes met oranje shirts en petjes. Alle mannen gaan weer aan het werk en wij vertrekken richting het weeshuis waar we ieder jaar hulp bieden. Vorig jaar hebben we alle kinderen een kappersbeurt gegeven en laten ontvlooien en we hebben de zalen van ventilatoren en verlichting voorzien. Ook hebben we een klein fonds opgericht voor onderhoudswerkzaamheden en halverwege dit jaar heeft Ruzain dit in een collectief fonds gestort van Engelsen, Fransen en nog twee Hollanders zodat er groot onderhoud verricht kon worden. Als we aankomen zie ik al dat het gebouw er uitstekend uit ziet. Helemaal keurig in de verf en het dak is vervangen door een nieuw dak. Binnen zijn ook alle muren geverfd en bedden gerepareerd of vervangen. En bovenal het ruikt er heerlijk fris. De oppermoeder vertelt dat dit alles uitgevoerd kon worden dankzij het collectieve fonds. Ook heeft het personeel wat bijscholing gehad omtrent eerste hulp., opvoeding en verzorging en hygiëne. Dit weeshuis doet de opvang van kinderen van 0 tot 4 jaar dus enorm belangrijk om geschoold personeel te hebben. Ik maak een ronde door de kindersalen om de ventilatoren en verlichting te controleren. Alles werkt nog perfect. Naseem komt hier wekelijks om te kijken hoe het hier allemaal loopt. De kinderen stormen op me af. Een witte man met behaarde benen en armen blijft interessant. Allemaal steken ze hun armen uit en willen ze vast gehouden worden en na ongeveer 1.5 uur zet ik de laatste op de grond. Geweldig. Op de afdeling van de allerjongsten zie ik ook veel verbeteringen. Het stinkt niet meer zo ongelooflijk naar plas en braaksel en al snel zie ik dat elk bedje eindelijk een zeiltje heeft. Pampers kennen ze hier niet want elk kind heeft een katoenen luier dus een zeiltje is geen overbodige luxe. Als ik alle 42 peuters op spekjes trakteer is het een groot feest en weten ze van gekkigheid niet meer wat ze moeten doen. Hierna gaan we met de directrice van het tehuis om de tafel voor wat meer info. Ze vertelt ons dat het best goed gaat met het tehuis dankzij alle hulp. Overheidshulp is er nog steeds haast niet. Dagelijks hebben ze twaalf grootverpakkingen baby en peuter melk nodig en vijf pakken worden door de overheid gefinancierd omdat er momenteel kortweg niet meer geld is. Voor de overige zeven pakken is men afhankelijk van sponsors. Momenteel is dit moeilijk vanwege de economische situatie in het land. Ruzain heeft een neef die een supermarkt en een groothandel in voedingsmiddelen heeft..... Verder willen ze het beddengoed vervangen. Ook valt het niet mee om alle flessen hygiënisch te houden.

Met een goed gevoel vertrekken we richting de stad om te kijken hoe we een handje kunnen helpen. We hebben een lijst met voedsel bij ons wat maandelijks nodig is om alle kinderen van twee maaltijden te voorzien en daarbij rekening gehouden met hetgeen ze van de overheid en sponsors krijgen. Ruzain zijn neef is bereid ons te helpen en tegen inkoopprijs +2% mogen we alles inslaan. We nemen nu voor twee weken voorraad mee maar rekenen af voor 8 weken. De laatste 6 weken zullen Ruzain en Naseem wekelijks het voedsel halen en weer afgeven bij het weeshuis. Geweldig geholpen heeft deze man ons en de verdere controle doen Ruzain en Naseem. We laden alles in voor de eerste 2 weken en rijden dan naar een groothandel in keuken benodigheden. We kopen een groot één pits gastoestel met een grote pan, echt mega groot. Hier kunnen ze water in koken en alle flessen en spenen in uitkoken. Eenvoudige en functionele oplossing. Verder kopen we nog een nieuwe kraan want de huidige kraan in de baby keuken is van plastic en gemonteerd met een touwtje..... De verzorgsters zijn dol gelukkig met alle hulp en alles wordt geïnstalleerd door onze hulptroepen. Voedsel in de voorraadkast en klaar is kees.

In de namiddag ga ik heerlijk in m'n eentje met de scooter alle bouwplaatsen af. Iedereen zwaait naar me en overal klinkt het 'Hello Mr Robert'..... Alles loopt. Iedereen werkt keiard. Met een heerlijk gevoel en enorm tevreden drink ik samen met Ruzain een kop thee. We praten alles door. Account meeting noemt Ruzain dit want financieel wordt alles weer even geupdated. 's Avonds trakteer ik op pizza. Roos party schreeuwt Raseek. Inderdaad. Dankzij Roos allemaal aan de pizza, daarna met Naseem een glas Red Label en dan vermoeid, dodelijk maar dankbaar naar bed.

1 April

Rond zessen alweer in m'n kantoortje samen met Ruzain alles aan het doornemen voor vandaag. Straks gaan we eerst de schoolspullen uitdelen bij het Ukwatte college. Vanaf 06:30 is het een komen en gaan van mensen die allemaal hulp vragen, de poort staat niet stil en de bel blijft maar gaan. Gelukkig is Ruzain hier veel beter in dan ik en stuk voor stuk worden ze de deur gewezen. We kunnen gewoonweg niet iedereen helpen en geloof me de schrijneste gevallen worden echt geholpen. Rond 09:00 komen we aan bij het Ukwatte College. Dit is nou echt een mooi voorbeeld van vooruitgang wat door ons bereikt is. De weg naar boven, de school is op een heuvel gelegen, is helemaal voorzien van beton zodat kinderen ook in de regentijd veilig boven komen. Alle lokalen hebben een scheidingsmuur zodat elke groep zich op hun eigen lesmateriaal kan concentreren. Elk lokaal is voorzien van een whiteboard, stroom en verlichting. Er is een schoolboekenfonds voor de kinderen en alle kinderen dragen

schoenen. Ook hebben we hier stromend water aangelegd in de afgelopen jaren en zijn er diverse reparaties gedaan aan het gebouw. Dit allemaal dankzij jullie donaties. Echt geweldig. Aangekomen is er uiteraard weer een hele ceremonie om de schoolboeken in ontvangst te nemen. In totaal hebben we weer 300 leerlingen voorzien van lesmateriaal. Later hebben we nog een gesprek met het schoolhoofd en uitgebreid worden we bedankt. Ik zeg haar dat wij het zo belangrijk vinden dat alle maar dan ook alle kinderen onderwijs krijgen omdat dit de enige hoop is voor een goede toekomst. Ze vertelt ons dat ze ook daadwerkelijk vooruitgang ziet bij veel leerlingen doordat er bijvoorbeeld alleen al eigen lokalen zijn gemaakt en sterk verbetert lesmateriaal aanwezig is. Genietend loop ik nog een rondje door de school en neem daarna afscheid met de verrassing dat ik alle kinderen vrijdag op een uitgebreide lunch trakteer.

Nadat we weggrijden bij de school rijden we langs Fasul zijn huis om gereedschap op te halen. Ruzain gaat alle bouwprojecten even langs om de laatste financiële stand te bepalen zodat we precies weten hoe nat we zijn vanavond en we kunnen bepalen welke projecten we nog gaan aanpakken. Ik ga samen met Fasul en nog wat anderen naar het weeshuis om de kraan te vervangen. Ook sluiten we het nieuwe één pits gasfornuis aan zodat we gelijk de mega pan erop zetten en alle spenen en flessen kunnen gaan uitkoken. Ik loop nog even een rondje door het weeshuis om met m'n favoriete baby's en kleuters te kroelen. Iedereen krijgt nog een spekkie en daarna gaan we gauw weer verder. Thuis bij Ruzain aangekomen is Ruzain ook met zijn klus klaar zodat we financieel eens even goed de boel op de rit kunnen zetten. We komen een heel eind maar uiteraard krijg ik weer het bekende woord te horen: Tomorrow. Morgen hebben we alles compleet beloofd Ruzain. Ik weet dat hij hier niets aan kan doen maar soms.....

Ikzelf rij nog eventjes langs de vijf meest afgelegen woningen waar we aan het bouwen zijn. Dit zijn ook de grootste probleemgevallen. De mannen en zonen van deze gezinnen werken allemaal hard mee aan de toiletten, daken of nieuwe muren. Dit kost ons minder arbeidskrachten waardoor we financieel meer over houden maar aan de andere kant moeten deze mannen een paar dagen verzuimen van hun werk wat inhoudt geen inkomen, geen eten. Samen met Ruzain rijden we tegen de avond nog naar een Food City om voor deze gezinnen een voedsel pakket aan te schaffen: Rijst, broodmeel, suiker, zout en melk voor de allerkleinsten. Morgen geven we het af want het is te donker (er is daar geen stroom) om er nu heen te rijden. Het was wederom een hectische dag. Iedereen zit bij Ruzain thuis uitgezakt tegen de slaap te vechten. Rond 21:30 is iedereen weg en gaan ook Ruzain en ik naar bed. Op bed lig ik weer aan m'n steenfabriek te denken. Ben stiekem al een stap verder: Er staan machines te koop in Unawatuna. Toch maar eens proberen daar zonder de jongens heen te gaan.....

02 April

Niet zo best geslapen. Merk dat we met zoveel dingen bezig zijn en zeker ook de omstandigheden waarin deze mensen leven dat dit toch wel aan me knaagt en ik daardoor onrustig slaap. Rond 5:30 zit ik al in het kantoortje om het verslag bij te werken. Na het ontbijt moeten we een wijk bezoeken waar we via het Ukwatte College op gewezen werden vanwege de situaties daar. Het is een armzalige wijk waar hutjes op en in elkaar staan en waar het niet echt fris ruikt. We bezoeken vier families waarvan er drie geen dak boven hun hoofd hebben. Het schoolhoofd heeft ons op hun gewezen omdat de mannen van deze families gehandicapt zijn en dus niet voor eigen inkomen kunnen zorgen. Onze bouwvakker maakt ter plekke een opsomming van alle benodigde materialen en Ruzain belt dit meteen door naar de groothandel om een kostenplaatje te vragen. Gelukkig zeggen vele buurtbewoners dat ze willen helpen met de daken zodat we gelukkig geen arbeidskosten hebben. De bodem komt toch wel redelijk in zicht momenteel dus het is echt wikken en wegen en we willen gewoonweg nog geld achter de hand houden voor eventuele noodgevallen. Ruzain wordt teruggebeld en gelukkig vallen de kosten mee. We bezoeken nog een gezin in deze wijk. Ook aangegeven door het schoolhoofd vanwege gebrek aan medicijnen. De vrouw zit onder de zweren en blijkt een soort virus in haar bloed te hebben waardoor er weer een allergische reactie ontstaat op haar huid. Wekelijks heeft ze voor 2200 roepies medicijnen nodig (€15) ze

verdienen hier gemiddeld 200 roepies per dag dus dit gaat niet goed komen. Haar man is vorige maand naar Saudi Arabie vertrokken voor beter betaald werk zodat ze in de toekomst de medicijnen zelf kunnen kopen. Dit is z'n eerste maand dus ze verwachten pas eind april het eerste salaris oftewel of we voor een maand medicijnen willen regelen. Nadat Ruzain alles gecontroleerd en gecheckt heeft, ook bij haar dokter en inclusief het verhaal dat haar man in Saudi Arabie zit blijkt alles te kloppen en besluiten we vanmiddag de benodigde medicijnen te gaan kopen.

Toen we van de week op het Ukwatte college waren maakten we kennis met Koesoen. Een lang, mager ventje met vieze kleren en niet echt fris. Het schoolhoofd vertelde me: Ik zeg niets maar ga alsjeblieft gewoon eens kijken bij hun " thuis". We pikken Koesoen op van school zodat hij ons de weg kan wijzen en rijden via een jungle route naar een soort moeras achtig gebied. We stappen uit en via een klautering komen we op een open plek waar een hutje staat, zoiets wat wij vroeger in de bosjes maakten. Stukken hout vastgeknoopt met palmbaderen, een dak van allerlei troep zoals plastic, takken, bladeren noem maar op. Op het dak zit een vrouw te werken. Ze probeert het dak te repareren. Het blijkt Koesoen z'n moeder te zijn. Koesoen stelt haar trots in gebrekkig engels voor. Zijn vader is overleden toen Koesoen 2 was. Ik loop een rondje om dit hutje. Echt..... onze hutten waren tijdens onze jeugd nog mooier. Binnen staat niets. Alleen 2 stukken plastic op de grond wat later de slaapplaatsen bleek te zijn van moeder en zoon. De moeder zegt dat het vaak niet van slapen komt want alles is uiteraard zo lek als een mandje en ze zegt dat binnen een halfuur de hele hut blankt staat. De hut staat op een stuk grond die niet van hunzelf is en de eigenaar wil hun ook binnenkort weg hebben want die wil het gaan verkopen. Ik vraag haar waar ze haar spulletjes bewaart omdat de hut leeg is en ik zie ook geen pannen met rijst ofzo. Ze vertelt ons dat ze al 2 dagen niet gewerkt heeft als huishoudelijke hulp bij mensen thuis omdat ze voor de regentijd zoveel mogelijk wil proberen om het dak toch iets meer waterdicht te maken. Dit betekent geen inkomen dus ook al 2 dagen geen eten alleen voor Koesoen wordt er een plantachtig iets gekookt wat hier aan de moerasrand groeit. Chootan en Furka lopen weg en ik zie ze samen wegkruipen en in de ogen wrijven. Bij Ruzain biggelen de tranen al over z'n wangen en zelf besluit ik ook maar eventjes weg te lopen want dit heb ik echt nog nooit meegemaakt en gezien in al die jaren Sri Lanka. Ik weet eventjes niet meer wat ik moet zeggen of wat ik eventueel kan doen. Dacht dat we al zoveel ellende hadden gezien deze week maar vergeleken met dit.... Een stukje grond kopen en een piepklein huisje bouwen kost al gauw rond de € 3000-4000 iets wat we ons niet kunnen veroorloven. Als een flits gaat de gedachte bij me voorbij van een andere Nederlander die ik goed ken en die ook een stichting heeft maar een veel groter budget heeft dan wij. Iedere twee maanden komt hij in Sri Lanka dus misschien dat hij voor deze twee mensen iets kan doen. Ook Ruzain schakelt mensen in om te kijken wat we aan dit schrijnende geval kunnen doen. We beloven de moeder terug te komen maar momenteel weten we het gewoon even niet meer. Ik vraag Koesoen of hij vriendjes heeft en af en toe lekker wat afleiding heeft maar zijn moeder zegt dat niemand vanwege deze situatie bevriend wil zijn met hem. Vroeger toen hij nog een fiets had trok hij er nog wel lekker op uit maar de fiets is totaal versleten en ook veel te klein. Bovendien het te afgelegen om helemaal naar het dorp te lopen elke keer. Elke dag heen en weer naar school is al een opgave. Mooi zo..... Ik ga in ieder geval een fiets kopen, ongeacht de prijs. De auto ligt vol met balen rijst en melkpoeder pakketten dus Chootan geeft 1 compleet pakket aan de moeder zodat ze in ieder geval voorlopig eten hebben. We lopen weg en beloven terug te komen. In de auto zitten we

met z'n vieren en er wordt geen woord gesproken. Doodstil. We weten het even niet meer. Thuis gekomen gaan we ieder eventjes onze eigen weg.

We hebben nog een behoorlijke lijst die we op de planning hadden staan vandaag maar zowel Ruzain als ik zien het eventjes niet zitten. Dit zijn van die momenten dat je in je vingers zou willen knippen en weer heelijk thuis wil zijn. Of zo'n moment dat je denkt aan de oudejaarsloterij. Maar oke, we moeten toch verder en na alles weer even een plekkie gegeven te hebben lukt dit ook weer en besluiten Ruzain en ik om verder te gaan. We bellen Raseek maar eventjes op of hij mee wil gaan zodat we gegarandeerd lol hebben. We stappen in ons gehuurde busje waar een enorme geluidsinstallatie zit en uiteraard moet mijn I-pod mee van Raseek. Binnen no-time heeft Raseek zn lievelings nummer gevonden: Radio GA GA van Queen. Met bijna pijn in onze oren van de subwoofers en het gegil van Raseek komen we in Galle aan. We moeten schoenen voor Koesoen kopen omdat de schoenen die hij vorig jaar via het Ukwatte college heeft gekregen inmiddels te klein zijn en zijn moeder geen nieuwe kon kopen. Ook zijn moeder had geen schoeisel dus voor haar kopen we wat slippers. Verder moeten we een flinke voorraad medicijnen hebben voor Nifla en wat anderen gevallen. Dan.....In een klap is alles vergeten. Aan de overkant zie ik een marktkraam met vuurwerk. Met een big smile op m'n gezicht snel ik als een gek naar de overkant, koop de halve marktkraam op voor om en nabij de € 11 en als een klein kind zo blij stap ik in de bus. Bijna Boedistisch nieuwjaar hier dus wat verkoopt men hier overal: Vuurwerk. Op de terugweg naar Ruzain zijn huis vraagt Raseek dit keer: Crying song please mr Robert, en met het gegalm van Norah Jones rijden we Gintota binnen. Heerlijk geweest. Alles even vergeten en lekker andere gedachte gehad. Fausina, Ruzain's vrouw, heeft weer een heerlijke maaltijd voor ons gemaakt en na het eten hebben we de hele wijk op z'n kop gezet met vuurwerk. In bed lig ik de dag nog even te overdenken. Een dag vol tegenstellingen. Ook de steenfabriek gaat nog door m'n hoofd want ik heb inmiddels uitgebreid zo'n machine bekeken en ook een stukje land bezichtigd wat te huur is voor startende bedrijfjes. Niks staat vast maar wie weet.....

03 april

Vroeg op vandaag want we gaan een lunch verzorgen voor 310 leerlingen inclusief het personeel van Ukwatte college. Geen gewone lunch, maar een voedzame warme maaltijd met als toetje een soort danootje. Alle inkopen hebben we al gedaan en om 05:00 staan we met zn allen ongeveer 150 kilo rijst te koken, 100 kippen te braden, 100 ananassen te pellen, 310 broodjes te sorteren enz. Rond 9 uur komen de danootjes en dan rijden we om 11.00 uur met de hele santenkraam naar het Ukwatte college. De bus zit vol met eten dus ik besluit vooruit te gaan op de scooter. Als ik aan kom rijden komen de kinders naar buiten, de kleinsten springen en dansen om me heen. Allemaal willen ze een hand geven en iedereen vertelt zijn naam. De leerkrachten vertellen dat ze vanaf gisteren al gespannen zijn en zich verheugen op de lunch. Het was een geweldige ochtend met zo ongelooflijk veel dankbaarheid. Ze genieten enorm van het eten en de danootjes zijn als eerste verslonden want dat is echt luxe voor hun. Echt dit is zo ongelooflijk genieten. Geweldig. We nemen afscheid van het schoolhoofd en de leerkrachten die ook ongelooflijk dankbaar zijn. Ik beloof haar volgend jaar terug te komen. Ik probeer weg te rijden maar moet me eerst een weg zien te banen door de honderden leerlingen die me maar blijven aanraken. Zwaaiend neem ik afscheid en met een brok in de keel rij ik naar Ruzain zn huis.

Vorig jaar hebben we een gezin geholpen met een moeder en 3 dochters. Hun woon-leefsituatie was mensonterend en we hebben toen hun hutje vervangen door een stenen huisje met hulp van ook andere organisaties. Voor de dochters hadden we een naaimachine gekocht zodat inkomen ook gegeneerd kon worden. We rijden langs de familie en het huis is inmiddels helemaal af. Het ziet er schoon en degelijk uit en trots loop ik door het huis. De naaimachine levert ook zn geld al aardig op alleen had ik van anderen gehoord dat ze nog niet zo handig waren in het knippen van de patronen. De 2 zussen bevestigen dit maar laten gelijk trots een soort cursusschrift. Ze zijn dus hard bezig ook dit te verbeteren. Ik had rond de kerst een bedrag in Nederland voor hun gekregen van een sponsor en ik besluit hiervoor een kippehok te laten aanleggen met 10 kippen. Dit houdt in dat ze elke ochtend eieren kunnen verkopen en van dit geld eten kunnen kopen. Het geld wat ze straks weer met het naaien verdienen kunnen ze dan apart zetten voor opleiding, medische kosten of voor het afwerken van het huis. Hun buurman wil kosteloos het hok maken en wij leveren alle materialen. Het moet wel van steen want dit is moeras gebied en anders rot het zo weg. De kippen kopen we als het hok af is.

Zo, heerlijke ochtend en begin van de middag. Allemaal succes verhaaltjes en mooie projectjes. Plotseling gaat Ruzain zn telefoon. Het is zijn neef die een groothandel heeft in voedselwaren. Hij kan eenmalig 30 balen rijst inkopen en dan hoeft hij er maar 15 te betalen. Hij zegt dat hij deze actie door wil schuiven naar ons en al snel vliegt het gebied door onze hoofd bij de rivier waar we zo aan het bouwen zijn. We zeggen ja en voor nog geen € 150 kopen we 300 kilo rijst in. We kopen er nog wat belangrijke eerste levensbehoeften bij zoals suiker, zout en melkpoeder en thuis bij ruzain maken we tientallen voedsel pakketten waar men minimaal 2 weken mee kan doen. Iedereen helpt ons en het is beregezellig om met zn allen alles te verpakken: Small company hé Mr. Robert..... roepen ze continu. We rijden langs alle gezinnen en met zo ongelooflijk veel danbaarheid nemen ze de pakketten in ontvangst. Sommigen durven uit verlegenheid me niet aan te kijken en geven me een hand met hun gezicht naar beneden. Tranen staan in je ogen als je hier staat.....We lopen naar het meest afgelegen stuk, richting de rivier. Hier staat een modderhuis waarvan we de kinderen kennen omdat ze op het Ukwatte college zitten. De kinderen worden vaak met een piepklein ontbijtje naar school gestuurd omdat er simpelweg niet meer is. Als we aan komen lopen zien we de magere kinderen spelen aan de rand van de sterk vervuilde rivier. Het heeft vanmiddag ongelooflijk hard geregend en ik vraag de man of ik in het huisje mag kijken. Overall liggen plassen water en binnen in een hoekje zit de moeder met een baby van ongeveer een maand of 5. Ik vraag of ik haar eventjes mag vasthouden want ik heb het gevoel dat ze bronchites heeft. In mn armen voel ik het slijm rollen in haar longetjes. Kan ook niet anders want het is zo ongelooflijk vochtig hier en de modder laat een sterke penetrante lucht achter die ook op je longen slaat. Voor dit gezin hebben we buiten het standaard voedselpakket ook ruim 3 kilo vlees zodat de kinderen goed aan kunnen sterken. Het liefst zou ik de hele bagger bende willen slopen en een mooi stenen huisje bouwen. Is voor een kleine stichting zoals die van ons gewoonweg niet mogelijk. Er light hier zelfs nog geen fundering en alleen dat al kost een vermogen hier. We kunnen niets anders doen dan medicijnen voor de kleintjes te kopen, voedsel achter te laten en te beloven dat we volgend jaar zeker iets voor hun gaan doen. De jongens beloven me dat ze het gezin in de gaten houden en als er noodzakelijke dingen zijn Ruzain mij in Nederland hiervan op de hoogte hou. We lopen weg en overall in dit gebied ruik ik de vuurtjes.....Alle mensen staan druk te kokkerellen en vanavond hebben ze

allemaal heerlijk, gezond en voedzaam eten. Rond 19:00 zijn we eindelijk thuis. We eten wat, drinken wat en gaan naar bed.

04 April

Rond 07:00 heb ik al wat werk gedaan. Dylan komt langs met zijn vader. Dylan heb ik vorig jaar ontmoet en ondersteunen we al een jaar met extra bijles voor verschillende vakken. Zijn vader is invalide, heeft kinder polio gehad maar verdient een boterham door het verbouwen van Papaya. Dylan kan goed leren, is goed vooruit gegaan met zn Engels dus ik beloof weer een jaar extra bijles te betalen. Ook mag hij straks mee naar de stad zodat we voor de komende eindejaars festivalen nieuwe kleren gaan kopen en wat andere noodzakelijke spullen. Hij is blij en dankbaar en uitgebreid bedankt de vader voor alle hulp. We besluiten ook Koesoen mee te nemen want één stelletje kleren en geen ondergoed, zoals we afgelopen week geconstateerd hebben is toch wel erg weinig. Als verrassing koop ik bij Ruzain zn buurman 2 mooie fietsen voor een prikkie die ze van mij privé krijgen. We pikken ze beiden rond 10 uur op en zeker Koesoen is door het dolle heen. Hij is nog nooit in de stad geweest en heeft van horen zeggen dat ze er zulke mooie winkels hebben, en uitgebreid vertelt Dylan het verhaal van vorig jaar dat hij al in zo'n mooie winkel geweest is. Koesoen zegt ook dat hij geen nieuwe kleren hoeft maar liever een fiets met versnellingen wilt.....Ruzain vertelt dat dit te duur is en beleefd legt hij zich erbij neer. Voor Koesoen kopen we ondergoed voor elke dag, schoeisel en verschillende broeken en shirts zodat hij niet meer in zn schoolkostuum elke dag hoeft rond te banjeren. Dylan krijgt een complete outfit zodat hij ook weer gelikt het nieuwe jaar in gaat. Ook Koesoen z'n moeder heeft maar één stel kleren en ook voor haar schaffen we het één en ander aan. De jongens vinden het geweldig en tussen de middag trakteer ik ze op coca cola en friet. Weer bij Ruzain thuis gekomen stappen de jongens uit de auto en Ruzain vertelt hen dat ze moeten gaan zitten. Raseek en ik pakken de 2 fietsen en de 2 apen stormen op ons af. Ze gillen, lachen en schreeuwen naar elkaar en stappen gelijk op de fiets om in de kleine tuin van Ruzain een rondje te rijden wat uiteraard niet lukt. De poort gooien ze open en ze fietsen schreeuwend de straat op en neer. Koesoen zegt: Ik slaap vanavond met het stuur in mijn hand want je weet maar nooit. We lachen en sturen de jongens naar huis op de fiets terwijl wij erachteraan rijden met de auto om alle spullen te bezorgen.

Rond 12:30 uur gaat iedereen naar z'n vrouw om te lunchen en ik blijf alleen achter in Ruzain z'n huis (Ruzain slaapt altijd bij zijn zwager met zijn familie als ik hier ben) Ik besluit in de tussentijd wat spullen uit te zoeken voor vanavond want dan moeten naar de stad voor een schoolboeken projekt van de Deputy Mayor. Terwijl ik in m'n kantoortje zit begint het te vuren en te donderen, zo ongelooflijk hard dat zelfs ik schrik en even in een hoekje gaat staan. Dit heb ik nog nooit gezien en gehoord. Het dondert en het bliksemt 4 uur achter elkaar, de ene flits nog feller als de andere en de ene klap overtreft weer de andere klap. Het begint te hoven alsof er in 1 keer een bak met water over Galle uitgestrooid wordt en binnen een mum van tijd staat alles blank. De jongens kunnen gewoonweg niet meer komen vanmiddag en ik bel Ruzain dat hij bij zijn gezin moet blijven en dat ik me wel vermaak hier. Ik besluit de administratie maar eens te gaan doen en ga alles inboeken. Nadeel van de stichting is dat er een complete boekhouding bij gehouden moet worden om ook richting de belastingdienst verantwoording te kunnen afleggen. Na een paar uur puzzelen en rekenen om alles te kunnen verantwoorden heb ik hoofdpijn gekregen en besluit te stoppen. Het is zo pittig om in een ontwikkelingsland juiste definitieve

bedragen te krijgen maar gelukkig ben ik al een heel eind. Het is rond 17:30 en het is net gestopt met regenen en donderen. Langzaam komen één voor één de jongens weer binnen druppelen en uiteraard wordt er heftig over het noodweer gesproken (overigens blijft de temperatuur onveranderd 32 graden). We stappen snel in de bus want we moeten naar de stad voor de school boeken. Hier wordt ik voor de 2e maal geconfronteerd met terrorisme in Sri Lanka. Ruzain had al verteld dat de Major j het slachtoffer was geworden van een aanslag van de Tamil Tigers. We hebben we nu al zo'n 5 jaar contact met hem dus ik ken hem goed. Aangekomen schrik ik enorm want er staat een man met geen haar, pimpelpaars gezicht, armen in het verband en als ik aan hem wil vragen hoe het met hem is geeft hij aan dat hij me niet verstaat. De man zat vooraan de rij toen er vorige week een zelfmoord aanslag werd gepleegd op een politieke bijeenkomst. De mannen naast hem zijn alle 14 omgekomen en als enige van deze rij heeft hij het overleefd. Hij is wel zijn gehoor voor 90% kwijt, zijn kaak en schedel moeten nog tig keer geopereerd en zijn gezicht zit nog vol kleine scherfjes van de bom. Ondanks dit alles is de man dankbaar dat hij het overleefd heeft en wilde hij hier persé zijn vandaag vanwege het feit dat Pa en Zoon hem weer wilde helpen. Bizar gevoel komt door me heen en angstig loop ik door de mensenmassa die allemaal staan te klappen en roepen als ik binnen kom vanwege het feit dat ze een jaar lang zich geen zorgen hoeven te maken over de aanschaf van schoolboeken. Alles weer perfect georganiseerd en binnen 30 minuten is heel de handel geregeld en uitgedeeld en is de zaal weer leeg. Ik praat nog een tijd met de Deputy Mayor over de problemen in Galle en Sri Lanka en daarna gauw naar huis. 's al laat en de maaltijd staat al klaar.

05 april

Vandaag krijgen Nifla en Risla een kadootje van me. We gaan naar de stad Galle om een jurk voor allebei te kopen. Afgelopen jaar heb ik zelf al mijn kleingeld opzij gezet om deze 2 meiden vandaag in het nieuw te steken. Ze mogen allebei een jurk uitzoeken en een nieuwe schooltas en Risla ook nog een paar slippers, helaas niet voor Nifla want die moet verplicht aangepast schoeisel dragen. De meiden zijn door het dolle heen en lopen als echte dames te shoppen. Nadat we alles afgerekend hebben snellen we naar huis want we hebben een afspraak met Firnas. De meiden bedanken uitgebreid en bij het uitstappen roepen ze al naar hun moeders wat ze gekregen hebben. Bij Firnas aangekomen drinken we eerst met zn allen thee en daarna bespreken we wat projecten die we in het verleden gedaan hebben en waar we een goed gevoel bij hebben en nog wat dingen voor eventueel in de toekomst. Als we wegrijden komen we de vader van Dylan tegen. De man bedankt uitgebreid voor de fiets en de bijlessen Engels. We besluiten even met hem mee te fietsen om naar zn papaya velden te gaan kijken. Hier aankomen zien we enorm veel open plekken. De man legt uit dat door de droogte van de maanden december, januari, februari veel planten verbrand zijn. Hier kennen ze helaas niet de besproeiinginstallaties zoals bij ons. Wel heeft de man zoveel mogelijk geprobeerd te redden door handmatig 's avonds alles te begieten. Ik vraag hem wat het kost om de verbrande planten te vervangen want ik weet dat dit zijn enige bron van inkomsten is en dat is al geen vette bek want papaya kan men op elke straathoek hier kopen. Voor ongeveer € 25 kan hij deze 50 planten vervangen en ik besluit samen met de jongens 50 papaya plantjes voor hem te kopen. Ik ben het zat en wil naar huis, inmiddels is het al weer een uur of 3 en ik wil proberen de administratie verder te gaan doen. Thuis aangekomen val ik eerst buiten in mn stoel een uur in slaap en daarna werk ik toch nog even aan de administratie. Bijna klaar hiermee gelukkig. We

besluiten geen nieuwe projecten meer aan te nemen want we hebben nog genoeg werk en we willen pertinent alles zo goed mogelijk af hebben voordat ik weer naar Nederland ga. Ook financieel moeten we voorzichtig worden want de bodem komt in zicht. Na het eten gaan we met z'n allen even naar het Galle Fort. Een vesting gesticht door de Nederlandse VOC en ook typisch Nederlandse bouw. Over hoge vesting muren kan je heerlijk wandelen met uitzicht op de oceaan en aan de andere kant zie je allerlei Nederlandse straatnamen zoals : Leydsestraat, Utrechtsestraat etc etc. We hebben heerlijk ruim een ruim gewandeld en zijn pas rondom 22:00 weer thuis. We drinken nog wat en daarna weer naar bed.

06 April

Firnas staat voor de deur met het volgende probleem. Een weduwwrouw met twee dochttertjes. Gisteravond vlak voor het slapen gaan stond zij Firnas aan de poort te bellen. Ruzain (slaapt bij Firnas) stuurde haar weg maar Firnas vroeg haar toch even verder te komen. Firnas wist dat haar man vorig jaar was overleden en vroeg zich af hoe het met haar ging. Ze vertelde dat ze samen met haar twee dochttertjes redelijk kon overleven omdat ze zesdagen per week in een kledingatelier werkt en daar in ieder geval genoeg verdient om alle rekeningen te betalen en om voedsel te kopen. Het enige probleem was dat ze geen zuiver water hadden maar dat ze zich moesten wassen in een sterk vervuilde bron. Haar dochter had ook veel eczeem van dit water en zelf was de vrouw alle verschillende malen ziek geworden van het wateren ziek zijn betekent geen werk dus geen inkomen. Een aansluiting op het watersysteem is voor haar onbetaalbaar omdat deze aansluiting van een kilometer ver moet komen. Ik zie een kindergezichtje met eczeem plekken. De weduwe vertelt haar verhaal. Moet ik nu nee zeggen? Moet ik nu denken dat ik niet heel de wereld kan helpen? Ja, eigenlijk moet dat gewoon, maar niet als je nog wat restanten hebt in de kas van de stichting. In één van de vakjes van de tas waar ik geld en allerlei andere financiële zaken bij me houd zit nog een bedrag van € 250. Afgelopen september zijn er vrienden van mij in Nederland getrouwd die tijdens de huwelijksdienst hun collecte aan onze Stichting hebben geschonken. Dit soort extraatjes hou ik meestal apart voor allerlei noodgevallen....We gaan met de vrouw mee naar haar huis en zien inderdaad dat het niet makkelijk is om hier de waterleiding aan te sluiten. De vervuilde waterput is een bagger bende en stinkt enorm. Ruzain belt meteen The Waterboard en vanwege de connecties die we inmiddels bij de gemeente hebben komen ze meteen. Er wordt druk gemeten, gerekend en gebeld. Voor 33000 rupees is het mogelijk dit huis van schoon drink en was water te voorzien. Omgerekend € 220. We geven meteen opdracht tot uitvoering en de vrouw begint spontaan te huilen van blijdschap. Ongeneerd huilen er heel wat mannen mee.....

We waren vanochtend al om 07:00 uur bij deze vrouw want we wilden voor de regen en warmte ook alle bouwprojecten aflopen en controleren. We rijden heel de wijk af en elk toilet, elk dak, alle stenen, funderingen etc wordt gecontroleerd. Alle toiletten zijn af en overal staan schitterende gebouwtjes met een toilet, aangesloten op de riolering. Zoveel blije gezichten, handen schudden en dankzeggingen. Overall is het perfect gelopen. Iedereen heeft gewerkt als een paard. Twee projecten lopen nog maar ook deze moeten deze week af. Hier heeft men iets achterstand opgelopen door de regen maar het metselwerk is klaar en alleen het dak moet nog geplaatst worden. Druk is men bezig de houten steunlatten in de teer te zetten om vreetpartijen van houtwormen of vocht te voorkomen. Morgen gaan ze aan het dak beginnen dus ook hier gaan we de klus geklaard zien. Nu alles bijna voor elkaar is kunnen we ook eindelijk de definitieve kosten op een rij zetten. Moe van het heel de dag heen en weer rijden,

controleren, vragen, bedanken en afsluiten komen we vermoeid bij Ruzain zijn huis aan. Verassing roepen verschillende jongens.....iedereen loopt druk heen en weer want als verassing hebben ze een bbq geregeld vanavond. Sula vertelt dat ze allemaal wat geld bij elkaar hebben gelegd zodat ze een heerlijke BBQ maaltijd kunnen maken voor vanavond. Het is een super gezellige avond met veel vlees, rijst en vuurwerk. Daarna gauw naar bed want morgen vertrekken we enorm vroeg naar Ceylons Dessert oftewel 4 uur rijden naar : Habantota één van de zuidelijkste plaatsen van Sri Lanka.

07 April

06:00 rijden we weg. We missen wat mensen want niet iedereen is op tijd. Ze weten dat ik waarde hecht aan timing en zeker de oude rotten zoals Raseek, Chootan en Ruzain staan al om half 6 klaar. De nieuwelingen dachten, nou dat loop wel los. Fout dus want we rijden gewoon weg om 06:00. Het is een lange rit en voor de ergste warmte willen we er zijn. Na een half uurtje krijgen we wat telefoontjes van de te laat komers. Dit hadden zij niet verwacht. Jammer dan, zegt Ruzain. Hier leren ze van en dit zal dus niet meer gebeuren. Habantota is tijdens de Tsunami echt helemaal van de kaart geveegd. Geen levende ziel liep hier meer rond na de kerst van 2004. Ik herinner me nog goed toen Pa en ik hier waren 4 weken na de Tsunami liepen dat we het gevoel hadden in een spookstad te lopen. Klinkt raar maar hier rook je de dood. Ik weet nog goed dat ik een voorbijganger vroeg waarom het zo stil was hier en waar de bevolking was. Bedroefd wees hij naar een vers omgeploegd stuk grond.....Het was een groot massagraf waar iedereen in begraven lag.

Nu, ruim 4 jaar later is Habantota een grote bouwput. Men is er bezig met een mega containerhaven, vergelijkbaar met de Maasvlakte, aangelegd en beheerd door Chinezen, overal giga overheidsgebouwen, winkels en nieuwe woningen. Ruzain en Firnas hebben mij gevraagd mee te gaan omdat zij hier wat priveé zaken af te handelen hadden en ze vroegen of ik hun met advies wilde bijstaan, iets wat ik uiteraard, ondanks de lange reis niet wilde weigeren . Tegen de avond zijn we weer thuis en zijn we bij Firnas uitgenodigd voor een heerlijke gezellige Italiaanse maaltijd in de tropen.....

08 april

Hieperdepiep hoera. Mn ouwe omaatje is jarig en wordt 91.

Vandaag is pay day. Alle loonwerkers die niet tot onze vriendenkring behoren worden betaald, alle bedrijven ga ik af om te betalen en bonnetjes te vragen iets wat niet makkelijk is hier in Sri Lanka. Velen snappen niet dat ik zo op bonnetjes geaast ben van alle materialen en werkzaamheden en het is echt een crime om alles kloppend te krijgen. Hier in Sri Lanka wordt ik werkelijk gestoord van de opmerking: Not today, tomorrow. Alles is tomorrow en als je dan uiteindelijk "tomorrow" teruggaat of op info wacht is het negen van de tien keer weer "tomorrow". De jongens beginnen meestal al in hun schulp te kruipen als wie dan ook het woord "tomorrow" gebruikt omdat ik dan meestal op ontploffen staan. Raseek zegt altijd: Mr Robert not Right, not Left, but always straight to target..... Na werkelijk een dag lang alle bedrijfjes te zijn afgelopen komen we pas rond zessen weer terug. Ben best wel geirriteerd dat dit zoveel moeite en tijd heeft gekost maar ja elk land heeft zijn gebrek en ook ik kan niet eisen om een cultuur van een land voor mij eventjes te veranderen. Dit is de consequentie van een Stichting. 's Avonds boek ik alle bonnen in en zowaar is alles kloppend. Daarna heb ik een gesprek met Raseek waar

ik Firnas en Ruzain bij wilde hebben voor advies. Één en ander heb ik op de rit gezet voor de steen fabriek en ik en de anderen moeten concluderen dat het een goede investering is waar een goede winst uitgehaald kan worden maar het is nu te kort dag om dit in zo'n korte periode te regelen. Raseek heeft me al veel info gegeven en ook een stuk grond is al bekeken, maar de belangrijkste info zoals: wat kost het om een steen te produceren en wat levert een steen precies, op kunnen ze me nog niet vertellen. Ook verwachte verkopen, productie eenheden per dag en al dat soort wezenlijk belangrijke info lukt niet om daar nu al op te antwoorden. Ik vind het te riskant om hierin te investeren. De bedoeling was om met de winst nieuwe projecten te financieren en om makkelijk en goedkoop aan stenen te komen voor onze projecten. Risico is gewoon te groot momenteel om met andermans geld dit te gaan doen. Privé zie ik het ook eventjes niet zitten omdat er het afgelopen jaar al genoeg door ons zelf gefinancierd is. Raseek stelt voor om 3 maanden lang met een concullega mee te lopen zodat hij precies antwoord kan geven op al die vragen die zo belangrijk zijn. Na die 3 maanden kunnen we een balans opstellen en precies kijken wat wel en niet haalbaar is. Super idee van die maffe Raseek. Met een knallende koppijn van al het gereken, geregeld en gepraat van vandaag lig ik al vroeg op bed.

09 april

Ik ben al om 06:00 in het afgelegen jungle gebied waar de laatste 2 projecten nog lopende zijn. Wil vandaag proberen wat te relaxen, vandaar al zo vroeg. Één project kunnen we afsluiten. Dit gezin had wel materialen om hun hutje te kunnen vervangen in een stenen huis maar hadden geen middelen voor een fundering. De huiseigenaar heeft echt als een paard gewerkt de afgelopen week en zelf met materiaal van ons in zijn eentje een enorme kuil te gemaakt. In deze kuil is inmiddels een stevige fundering gestort en de komende weken kan hij gaan beginnen met de opbouw van zijn nieuwe huisje. Daarna lopen we naar het laatste project. Deze mensen hadden ook een hutje in de modder ten grootte van ongeveer dertig vierkante meter. Twee gezinnen "leefden" hierin en driekwart van het modderhutje was maar overdekt. Afgelopen twee weken zijn alle "muren" verwijderd (gelukkig lag er wel al een fundering) en is alles vervangen door stenen muren met een kleine aanbouw zodat de ouders ook een beetje privacy hebben. De timmerman is inmiddels druk bezig een waterdicht dak aan te brengen en de verwachting is dat ze hier aan het eind van de dag mee klaar zijn. Heerlijk, bijna alles klaar en afgesloten. Het is inmiddels al weer laat in de ochtend dus van een ochtend bakkie koffie aan het strand komt het weer niet. Als we wegrijden bij deze twee projecten rijden we nog even langs de weduwe waarvan we afgelopen dagen ondanks een "projectstop" toch de wateraansluiting van hebben betaald. De waterboard is al druk bezig met allerlei voorzieningen en binnen één week heeft deze weduwe samen met haar dochtertjes heerlijk, schoon water.

Inmiddels rond 13:00 zet Ruzain me bij Unawatuna af. Zo'n strand wat we kennen uit de bounty reclames. Parelwit zand en een blauwe zee en alles omringd door palmbomen. Het is deze weken niet gelukt om zo af en toe hier eens even te relaxen. Eindelijk zie mezelf al met een heerlijke fles bier, vet van de zonnebrand, luierend op een strandstoel liggen. Ruzain rijdt weg.....Net ingesmeerd, liggend op de strandstoel, zonnebrilletje op en plat met boek.....Boem. De eerste donderslagen hoor ik en binnen vijf minuten regent het pijpenstelen. Het weer is afgelopen weken echt van slag en op zich maakt dat met de projecten niet zo gek veel uit maar als je even wilt relaxen.....Dan maar lekker in het restaurantje zitten met uitzicht op de zee. Ga ik toch lekker lezen in combinatie met die nog steeds

te goed hebbende fles bier. Ik bestel hem. Na twee weken ploeteren mn eerste flessie koud goud. Zegt de ober: Sorry sir, today no alcohol serving. Its full moon day. Gloeiende gloeiende... kan mij die volle maan schelen, geef me gewoon een fles bier. Om een lang verhaal kort te maken. In Sri Lanka houden ze rekening met alle geloven, van boeddhisme tot moslim en van christen tot hindoe. Vandaag is het voor de boedisten Full Moon day en dan wordt gewoonweg in heel Sri Lanka geen alcohol geschonken en zelfs niet verkocht. We hebben dat vaak genoeg meegemaakt, ook in de hotels wordt dan geen alcohol geschonken maar ik heb me dat vandaag niet gerealiseerd. Dan maar een cola light tijdens het lezen maar om nou te zeggen dat ik geniet... Het is een restaurant met overkapping dus je zit wel droog maar de harde zee wind door het slechte weer is er een behoorlijke zeewind dus ik besluit de jongens te bellen om me op te halen. Moet nog één en ander bij Air lanka regelen dus kan ik dat beter nu gaan doen. Wie weet is het morgen beter weer en kan ik dan een beetje relaxen.

Zo..... als het goed is is alles geregeld voor de terugvlucht dus rijden we naar Ruzain zijn huis. Daar zit de hele club alweer op me te wachten en omdat het er bijna op zit vraagt iedereen me om even mee te gaan naar hun huis voor een kop thee. Traditie hier, ik moet uiteindelijk 7 huizen afrijden om thee te drinken, bananen te eten en ananas te verslinden. En waag het niet nee te zeggen of te zeggen dat je vol zit want dat wordt als belediging gezien. Bij elk huis krijg ik wel een kleinigheidje voor Roos mee. Rond 20:00 kom ik weer terug bij Ruzain en daar staat de poort vol met diverse gezinnen die we geholpen hebben. Ze komen allemaal bedanken, handen schudden, bloemen brengen, een ananas, trossen bananen enz. Rond 21:30 vertrekt de laatste en ik zit er nu echt doorheen. Ben al een paar dagen verkouden vanwege het rare weer (half Galle is aan de griep) en nu komt er nog eens hoofdpijn bij ook. We drinken nog wel gezellig wat met elkaar en rond 22:30 zijn alle vrienden weg. Het regent nog steeds. Morgen alweer de laatste dag.....Ondanks dat ik ze allemaal zal missen, mijn vrienden, de projecten, het land en het dankbare werk, vind ik het heerlijk om weer naar mijn meissies te gaan.

10 april

04:00 ben ik al over mijn kamer aan het banjeren. De regen in combinatie met de warmte heeft me geen goed gedaan. Heel mijn lijf doet zeer en ik ben snot verkouden en grieperig. Wat mis ik nederland..... Rond 07:00 ben ik klaar met alles in te pakken. Mn koffer staat weer klaar en mijn eigen kast in Ruzain zijn huis weer ingericht zodat ik weer een complete garderobe hier heb liggen. Ik ben echt beroerd en rond 09:00 brengt Ruzain me naar het strand. Vandaag ten strengste verboden zegt hij me om te werken. Uitzieken en genieten zegt hij. In Unawatuna zit ik aan een heerlijk bakkie koffie en kijk naar de oorzaak vanwaar ik hier ben: De zee. Schitterende golven die kapot slaan op de kust. Palmbomen, barretjes en blauw water. In al die jaren vraag ik mezelf af waarom ik nooit bang ben geweest voor een 2° Tsunami. 3 Golven van respectievelijk 12, 10 en 9 meter die dood en verderf kunnen en hebben veroorzaakt. Ik geniet zowaar onder het genot van die heerlijke bak koffie. Alle projecten gaan aan me voorbij: Vele toiletten gebouwd, daken herstelt, complete modderhuisjes vervangen door stenen huizen, water aansluitingen, gezond en voedzaam eten voor 2 maanden in het weeshuis. Nifla die weer super goed kan lopen, alle kinderen die weer 1 jaar lang extra bijles krijgen op onze kosten. Het Ukwatte college wat weer op en top gemoderniseerd is en vele leerlingen voorzien van schoolboeken en ander lesmateriaal. Gaat zo maar door. Alles dankzij jullie. Af en toe stroomt er best een traantje want het is zo super dankbaar om te doen. Nu al weer 5 jaar achter elkaar zoveel geld geïnvesteerd voor Sri Lanka met

elkaar. Ruzain pikt me rond 16:00 op. Ik wil nog een keertje door de wijk rijden om afscheid te nemen. Eerst naar Ruzain zijn vrouw om wederom een kleinigheidje voor Roos in ontvangst te nemen. Veelal zijn het prullaria die ik krijg maar het komt uit een ongelooflijk goed hart. Daarna rij ik op de scooter door Gintota om nog even bij bekenden afscheid te nemen..... Iedereen zwaait en brult: Mr Robert and friends .....Thank you very much. Echt alsof sinterklaas, de paus of weet ik veel wie door de straten rijdt het is 1 grote ovatie voor Nederland. Ook ik wordt emotioneel. Alles komt omhoog en ook het gemis van kleine Roos en Suus spelen er een rol bij. Wat een mooie vriendschap heb ik hier opgebouwd allemaal dankzij jullie. Iedereen zo dankbaar en beleefd en zich gelukkig realiserend dat ik het niet alleen kan. Zoveel mooie projecten afgelopen weken en alles lekker klaar. Vanavond neem ik al mijn vrienden mee uit eten. Genieten en na praten. Heerlijk. Morgen beginnen aan de lange, lange terugreis om uiteindelijk te gaan genieten van vrouw, kind en beschaving. Heerlijk. Allemaal bedankt. Geweldig en hopelijk tot volgend jaar want zonder jullie hulp geen Sri Lanka, geen projecten en geen hulp. Bedankt. Oprecht bedankt. Het is weer mooi geweest.

